

1: Het bloedbad van Dash-E-Leili.

Ter illustratie.

Weinigen, zeer weinigen zullen de gruwelijke geschiedenis kennen en nog minder herinneren. Het speelde zich af enkele weken na de Amerikaanse invasie in Afghanistan toen tussen de 2000 en 3000 Talibanstrijders waren gevangen genomen door Afghaanse militairen die door de Verenigde Staten werden gesteund.(1)

De meeste van deze Talibanstrijders hadden zich na een kort gevecht in Kunduz en Mazar-el Sharif overgegeven waarna ze werden opgesloten in zeecontainers om “getransporteerd” te worden naar de Sheberghan-gevangenis die onder Amerikaans toezicht stond, een tweedaagse treinreis.

Bij aankomst bleek dat veel gevangenen door verstikking om het leven waren gekomen terwijl ook nogal wat zeecontainers waren doorzeefd met kogelgaten wat erop wees dat daardoor veel gevangenen reeds waren vermoord. Het doden van krijgsgevangenen is een duidelijke schending van het Verdrag van Geneve wat betreft strijders die zich hebben overgegeven. Deze buitensporige minachting van menselijk leven zou geleid moeten hebben tot directe actie om de verantwoordelijken voor deze misdaad ter verantwoording te roepen.

Integendeel: de gruweldaad wordt in een Amerikaans rapport koeltjes afgedaan met vooral de vermeende wreedheden van de vermoorde strijders te benadrukken. Het rapport met betrekking tot deze massamoord refereerde zonder verdere detaillering naar ene Dostrum, of “Generaal Dostrum”. Het is een verwijzing naar Ahmad Rahid Dostrum, een Oezbeekse krijgshoofd die voor het eerst in Afghanistan in de jaren '80 van de vorige eeuw met de Afghaanse pro-Sovjetregering tegen de Moedjahedien en tegen de door Amerika gesteunde Noordelijke Alliantie had gevochten, totdat ze midden jaren '90 werden verslagen door de Taliban.

Op dat moment vluchtte Dostrum naar een comfortabel ballingsoord in Oezbekistan waar hij zijn eigen privé-militie wist op te bouwen, maar hij kwam terug naar Afghanistan met de Amerikaanse invasie in het jaar 2001. Dostrum was bekend vanwege zijn bruutheid, vermeende massaverkrachting van jonge meisjes door zijn militie, het op brute wijze wurgen en vermoorden van individuele soldaten en anderen die hem in de weg zaten en nog veel meer. Dostrums Junbish-militie zou verantwoordelijk zijn voor het in januari 1997

gooien van clusterbommen op woonwijken in Kaboel. Wikileaks-documenten tonen aan dat Amerikaanse officials, het leger, de inlichtingendiensten, CIA, de politiek, diplomatie en daarbuiten op de hoogte waren van de massamoord in Dash-e-Leili waar Dostrum schuldig en verantwoordelijk aan was en de verdere misdaden van deze despoot.

Echter; desondanks deze feitenkennis werd in het voorjaar 2014 Ashraf Ghandi president van Afghanistan, een westers georiënteerde voormalige ambtenaar van De Wereldbank, die in het verleden Dostrum had uitgemaakt voor moordenaar en die plotseling generaal Dostrum aanstelde als vicepresident. En zo kon het dus gebeuren dat de verantwoordelijke van massaverkrachtingen en het bloedbad in Dash-e-Leili beëdigd werd als de nieuwe vicepresident van Afghanistan met een trotse Verenigde Staten en de NAVO op de achtergrond die de nieuwe democratie van Afghanistan steunden.

Wat deze geschiedenis weergeeft is, dat in geopolitiek zich het onvoorstelbare kan voordoen. En dit is slecht één van de vele misdaadgeschiedenissen van en door “Amerika” én het zogenoemde Vrije Westen begaan die zich in de laatste decennia hebben voorgedaan. Deze geschiedenis, vrijwel onbekend gebleven, zal wellicht bij de lezer het besef oproepen dat er veel, té veel misdaden door het “Vrije Westen” uit naam van de vrijheid plaats vinden terwijl men de misdaden zelf voor de buitenwereld trachten te verbergen en dat sinistere figuren zoals genoemde Dostrum op plaatsen terechtkomen waar ze niet horen. Deze inleiding, waarover ik in het vervolg inhoudelijk geen verdere aandacht aan besteed, illustreert hoe bepaald niet vlekkeloze lui op belangrijke posities terecht kunnen komen waarbij het lijkt alsof door hun nooit enige misdaad is begaan.

Bovendien, dat deze misdaad nog enige bekendheid kreeg hebben we te danken aan de journalist die voor deze openbaarmaking jarenlang door de Amerikaanse (VS) overheid werd bedreigd en door de Britse overheid jarenlang in eenzame opsluiting in voorarrest werd gehouden; Julian Assange.

Wat het -in totaal- ook weergeeft is het demonische karakter van deze bijna vergeten geschiedenis in deze wereld waar De Overste van deze Wereld onverdroten zijn verwoestende gang gaat.

2: Demonische verbondenheid

Het is nu bijna 80 jaar geleden dat, in 1945, de Verenigde Naties werden opgericht met als één van de doelstellingen:

“De internationale vrede en veiligheid te handhaven en, met het oog daarop: doeltreffende gezamenlijke maatregelen te nemen ter voorkoming en opheffing van bedreigingen van de vrede, alsook met vreedzame middelen en in overeenstemming met de beginselen van gerechtigheid en internationaal recht, een beslechting van situaties die tot verbreking van de vrede zouden kunnen leiden, tot stand te brengen”

Kortom, in één zin verpakt, om conflicten tussen staten zo mogelijk, nog voordat er een oorlog uitbreekt, deze oorlog met diplomatieke middelen te voorkomen.

De eerste leden waren doorgaans natiën die na het einde van de Tweede Wereldoorlog er een behoorlijk anticomunistische beschouwing op nahielden ook al werd, bijvoorbeeld, het communistische Sovjet-Unie er lid van.

Dat de meerderheid van deze eerste leden tijdens de oprichting van de Verenigde Naties niet veel op hadden met de communistische ideologie bleek wel uit het feit dat als Chinees lid Taiwan werd toegelaten, maar het veel grotere communistische China niet.

In die tijd was zowat heel Afrika, maar ook delen van Azië in handen van vooral West-Europese mogendheden: Frankrijk, Groot-Brittannië, maar ook Nederland, België en Portugal.

In de jaren die daarop volgden kwam wereldwijd, doorgaans onder druk van de Verenigde Staten, die immers zelf een kolonie waren geweest, een dekoloniseringsproces op gang en elk nieuw onafhankelijk land werd ook lid van de Verenigde Naties waarbij elk land ook één stem verkreeg. Wellicht als tegenreactie op het gevoerde koloniale bewind van de westerse landen sympathiseerden de meeste staatshoofden van deze nieuwe leden met de communistische ideologie, wellicht ook de door de Sovjet-Unie communistisch gevoerde propaganda. Veel van de nieuwe staatshoofden werden hartelijk in Moskou ontvangen en enkelen hadden er ook in hun vroegere jaren gestudeerd

Het was daarom eigenlijk vanzelfsprekend dat met de komst van deze nieuwe staten (in 1960 zelfs in één jaar 17 landen) ook de ideologie van de Verenigde Naties naar “links” op schoof. Het “links”, ja, communistisch worden van de

VN uitte zich in 1973, toen Taiwan uit de VN werd gezet en gedwongen plaats maakte voor communistisch China.

Inmiddels werd kort na de oprichting van de Verenigde Naties in 1948 vanuit de Verenigde Naties (VN) de World Health Organisation (WHO) opgericht en het is dan ook niet verwonderlijk dat de ideologie van de WHO gelijke tred houdt met die van de VN.

In West- Europa stonden de jaren zestig tot en met tachtig van de vorige eeuw in het teken van de Sovjetdreiging. In hoeverre dat Amerikaans getinte propaganda was laat ik hier even in het midden. Een aantoonbaar feit is dat religie, maar met name juist christenen in de voormalige Sovjet-Unie weinig ruimte kregen; vergelijkbaar met de huidige situatie in China.

Veel, met name orthodoxe pastoors en predikanten, waarschuwden destijds tegen het gevaar van de communistische ideologie: In Nederland en meerdere “westerse” landen terwijl door menig links getinte groepering, zowel politiek en maatschappelijk (waaronder ook sommige kerkleiders) het gevaar van het communisme min of meer bagatelliseerden.

Het was in die tijd, in de tijd van de zogenoemde “koude oorlog”, dat ene Richard Wurmbrand, iemand die jarenlang voor zijn geloof gevangen zat in een Roemeense gevangenis en met een gevangenenruil vrij kwam, in het “vrije westen” met name christenen de gevaren liet zien van de communistische ideologie en wat deze ideologie voor christenen zoal in petto had. Hij kwam tot de conclusie dat het communisme antireligieus en vooral antichristelijk was (en is) en zelfs dat het satanische wortels kent.

In een boekje, meer een brochure, uit 1975 met het opschrift “Was Karl Marx een satanist?” ontvouwd hij kort, stevig en duidelijk zijn bevindingen.

In het boekje legt Wurmbrand verband tussen satanisme en communisme.(2) Reeds in het begin schrijft hij: “Marx was antigodsdienstig omdat godsdienst de vervulling in de weg staat van het communistische ideaal”.

Even verder ontleedt hij in een paar woorden Marks’ gedicht Oelanem (3) dat een omkering, een anagram is van de G’dsnaam Emanuel en wijst er terloops op dat omkering kenmerk is van het boze, van het demonische dat, aldus Wurmbrand, doorgaans diep geworteld is in het communisme.

Zo vertelt hij hoe hij tijdens zijn gevangenschap gedwongen werd het zogenoemde heilige avondmaal gevierd “moest” worden met urine en uitwerpselen...